Оден господар мав два сторожі при хаті,
А то такі, що пошукати!
Лиш що Гривко лінивий трохи був
І в літні дні, як від Сивка я чув,
Любив гарненько попіспати.

Але прийшла зима. Мороз кресав.
Сивко й Гривко в клубки ся звили...
Гривко ж у плач: "О Сивку, брате милий,
Коби вже господь бог то літечко вже дав,
Тогді в сей час будую собі хату!"

Дав бог і літечка діждати.
Гривок, який задовгий був,
Протягся в холодку (за хату вже й забув);
Але Сивко го будить: "Брате!
Вставай, мем хату будувати!"

"Чи ти осліп єси до ката,
Чи що тобі? — гавкнув Гривко,
Аж перепудився Сірко. —
Не видиш, де мій ніс, де мої лаби?
А ще й мій довгий хвіст? Хіба б
Я одурів, таку велику хату
Загадувати будувати!"

"Таке ж ти сам казав". — "Але коли?
Ще узимі! Тепер же дав бог літо,
А літо на тото, щоб спати та ся гріти,
Лиши мене! я хочу спати".

Беріть собі на розум, діти:
Таких Гривків багато є на світі!
7.VIII.1887